

Skat. Med Hensyn til Kedelpasserlovgivningen fritages Landbruget ligeledes for at opfylde de Fordringer til Kedelpasserne, der stilles i Byerne. Den hele Lovgivning paa dette Omraade var netop foreslaaet for at skaffe Betryggelse for, at man paa Landet havde kyndige Kedelpassere. Loven blev vedtagen saaledes her, men blev tilbagesendt fra Folketinget, hvor man havde vedtaget, at den kun skulde gælde for Byerne, hvor dens Bestemmelser allerede vare indførte. Ordføreren her i Tinget udtalte, at hele Lovens Grundlag derved var væltet, men man vedtog den alligevel. Det er derfor tilstrækkeligt for en Kedelpasser paa Landet, at han er over 18 Aar gammel og ikke er drikfældig; — det er noget andet end det, der kræves i Byerne, men det er jo ikke saa lidt billigere. Tage vi Loven om Afgift for Undersøgelse af Dampkedler, finde vi noget lignende. Ved en Revision af den gældende Lov blev det i Folketinget foreslaaet, at Taksten for Undersøgelse af alle Dampkedler under 20 Hestes Kraft skulde nedsættes. Det var 3—4,000 Mejerikedler paa Landet, som paa den Maade fik en aarlig Besparelse. Der var ingen, der sagde noget derimod. Ministeren kom herop og sagde, at det var en lille Lettelse for Landbruget, som vi vel nok kunde blive enige om — og saa blev det ogsaa vedtaget. Vi kunne gaa lige til Hundeloven og finde, at der gøres Forskel paa By og paa Land til Fordel for Landet.

Se saaledes er Stillingen, mine Herrer, fra de andre Erhvervs Side. Og de ville ikke, uden netop med Hensyn til Tiendeloven, hvor der var store principielle Spørgsmaal oppe, kunne paavise Indsigelser fra Repræsentanter fra de øvrige Erhverv mod Bevillinger og Lettelser, Imødekommen og overordentlig store Goder for Landbruget. De ville neppe kunne paavise andet end Agtelse for og Kærlighed til Landbruget. Under disse Omstændigheder er det, at det forekommer mig, at der var nogen Anledning for de Herrer, som ere Repræsentanter for Landbruget, naar de nu efter al Sandsynlighed om kort Tid skulle sidde og afgøre Skæbnen for disse mange Tusinde Mennesker, som Talen er om for Industriens Vedkommende, i det Fællesudvalg, som fra forskellig Side er bebudet i Dag — til at tage under Overvejelse, om der ikke her var en Lejlighed til ogsaa at lægge sin Interesse for de øvrige Erhverv her i Landet for Dagen, saaledes at man ikke doktrinært modarbejder det System, som jeg

for mit Vedkommende simpelt hen betragter som et Forsvar for vort Lands økonomiske Selvstændighed, nemlig Toldbeskyttelsen, medens vi paa andre Omraader alle interessere os for vort Forsvar, for vort Lands politiske Selvstændighed.

Hvis De nu ville sige: De Ofre ere jo meget store, saa ved jeg ikke rigtig, hvad jeg skal svare derpaa. Størrelsen af de Ofre, jeg har nævnt for de Ønskers Opfyldelse, jeg har angivet, lader sig tilnærmelsesvis angive i Penge, medens derimod det, her er Tale om for Industriens Vedkommende ved Toldlovgivningen, ikke paa den Maade lader sig angive. Jeg erindrer, at jeg har læst, at det ærede 1ste Medlem for 7de Landstingskreds (Madsen-Mygdal) har beregnet den Beskyttelse, som Befolkningen maatte udrede i Henhold til den gældende Toldlovgivning, til 20 Mill. Kr., det kan læses i Rigsdagstidende. Der var ingen, der vilde indrømme det fra den anden Side, men det lader sig jo heller ikke nøjagtig modbevise. Hvis jeg imidlertid gik ud fra, at Summen var 20 Millioner Kr., vilde der jo dog alligevel for Landbrugets Vedkommende kun være Tale om, at det vilde kunne faa sine Varer højt regnet 10 Millioner Kr. billigere, thi vi ere jo ikke alle Landbrugere, Landbrugerne udgøre ikke Halvdelen af Landets Befolkning; selv om de ere $\frac{4}{5}$ af Folketingets Repræsentation, saa ere de ikke længere Halvdelen af Landets Befolkning. Men regner jeg nu, at de ere Halvdelen, saa forekommer det mig, at hvis Landbrugerne havde Valg mellem at faa 10 Millioner Kr. Beskyttelse paa den usikre Maade, Toldloven giver, eller 10 Millioner Kr. Indtægt paa den Maade, som gives ved direkte Bevillinger og ved Love, der ere dem gunstige, vilde den sidste Position være den fordelagtigste.

Man har sagt, at Industrien tager for mange bort fra Landbruget, men jeg tror nok, at jeg kan paastaa, at Landbruget vil være ganske ude af Stand til at tage tilnærmelsesvis de Arbejdere i sin Tjeneste, som der ved en Tilintetgørelse af en større Del af vor Industri vil blive Tale om. Selv om vi reducere en Arbejders Løn til det halve, naar han gaar ud paa Landet, saa ville jo dog blot en 50,000 af disse Arbejdere være ensbetydende med en Udgift for Landbruget af 30—40 Millioner Kr. om Aaret, for at de skulle kunne leve, og jeg tvivler meget stærkt paa, at man vil forøge Omkostningerne ved sin Arbejderbestand med en forøget Udgift af